

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

1802

Budapest, VIII., Múzeum körút 14.

RMK I. 570/b

(Töredék: K-iv csonkán.)

Leírását ld. MKSz 1964. 354.

(Az ezzel együtt kiáztatott töredékek közül az egyik ugyancsak az OSzK-ban van, RMK I. 570/a jelzeten.)

Lelet. sz.: V. 399-19/1965.

Az RMK I. 600b-re ugyanabba.

HIVATALBÓL
DIJÁTALÁNYOZVA!

RMK I. 570/b Kalendárium az 1632. esztendőre. [Lőcse]: [Brewer], [1631]

Mond meg Satyre hogy ha tudod nékem, Mint babadult meg Leucippé jegyefem, Kinek testét temettették el velem, Satyrus monda meg érted bővebben.

Idővel azt Leucippé meg becélli, Mostan szükség választ irnod ő néki, Az leányt kel azzal meg vigasztalni, Mert én ezen meg esküttem ő néki.

Hogy az feleségedet erő-éakból, Vöttem te el s- nem szabad akaratból, Mondám Satyre tudatlanságodból, Elveſtheted hirtelen tanácsodból.

Mert meg mérek bátron azon eskünnöm, Hogy ez feleségemet nem ismérem, Eppen fekütt minden éyjel mellettem, Nem hitetheted el én mondám velem.

Tudom minden éyjel fekszik melled, Nehezen lehetne azt meg tűrhetned, Hogy bővának nem kellene engedned, Az mely igen nagy kedvel kívánt téged.

De ez mind had-járjon ezt mond meg nékem, Leucippének mit írjak taníts meg engem, Mert ez Vy hiren én úgy meg iyedtem, Hó magam sem tudó mit cselekedgő.

Nálamnál bölcséb vagy Satyrus monda, Mit írj az be-relem azt meg mutattya, Segítséggel lében s- módot ádd abba, Így lön azért az én levelem írva:

Clitophon ad Leucippem.

ROM KÖSZÖNETEM Leucippemnek,
Kit én tar-

RMK I. 570b.

Ez az Lakódalom jó volna is hasonlatosbnak, Mint az ki De koporsóját még-is meg cse-

Láttam gyakran én üres kő-ily házasságokat, Mi mer haſnor, Minden jó örömtől m

Ezen Mellita más dólgot e indultunk vala, Nagy jó ſelűnelaus az partra keſert vala.

Eöſve ölelközvén ott el bukévánván el válánk, Vélle igetlünk, s- mi-is tőle el maradtánk

Clyvias vélünk Ephesumbſek meg viſſa mene, Csak á Nagy bucsu véve hazájában m

Eſtve hogy lön ágyunk az ni mentünk vala, Bársonyos láttal azt bévonatta vala.

Környűlem úgy hizelkedmölcsére onſol vala, Vége vala, Kivel Leucippédnek tartó

Nékem mind ez időre ha lyünk házasságunkkal, Morzunknál, Az tengert ne bánt

Nem kel hinnünk igen az már leſni külömbözöknek, M hogy égek, Kit örömeſt meg

Ha ez langnak oly term

az mi napunk, Mellyen kérlek
lárcunkban ő neki kedvesked-
mi szerelmünk,
öltes engem, Méltó fogadáso-
eg holt Leucippémet el nem fe-
gban nem les menésem.
dva vagyon nálunk, Azért az
Testének árnyéka itt jár után-
ölle hallunk.
lt emberrelke, El nem nyug-
nám ha begény Leucippé meg
a ölel szve.
odgya itt nincsen, Hogy Ve-
en, Tudod hogy akkor lenni
helyen s- ugy lehetünk örömbē.
ophonom, Te nekem bőlaß
n ugy retzik nagy bizonyoson,
othon.
zni Venusnak, Mint itt kit ir-
zalsagunk gyümölcset adgyuk
nie bódogoknak,
st jelentnek, Minden öltöze-
erlatos ágyak örvendeztetnek,
tetnek.
áknak serege, Köztünk vagyon
en nyajasságunknak is öröme,
k kedye.
sághan látam, Olt meg ezt

Mit jegyez ez Leucippé feltámadt-é, Satyrus mond-
gyalátod ez levélbe, Ez az kit láttál az Majoros kertben,
Az ki nem tudná most meg nem ismerné.
Haját mind el nyirták rongyos ruhaja, Igen meg válto-
zotabrazattyába, Mondám jernézzük meg már valóság-
ban, Ne maradgyon az bívem gyanóságban.
Satyrus monda azt el távoztassad, Hogy ez dölgot
senkinck meg ne mondgyad, Minnyájunkat el ne veséss
megójjad, Míg el bókésünknek nem láttuk módgyát.
Látod ezt az Affonyt itt Ephesumba, Mindennél seb
gazdagbais ez városban, Téged igen beret gerjed magába,
Mi idegenek vagyunk ez országban.
Mondám bizony én el nem titkolhatom, Nem ben-
vedheti el nagy vigasságom, Levelében panabol rám jól
látom, Vyjobban az levelet én ott olvasom.
Hogy penig én az levelet olvasnám, Vgy tetzék mint
ha az Leucippét látnám, En-is mindigart magamban ez
bör mondám, Méltán panablaß édes Leucippémecám.
Mert én értem fok nyavalyákat tüntél, Mind én vol-
tam oka kiket benvedtél, Egyebek felet hiven-is berettel,
Minden berencsémben végig követtél,
Leveléből hogy azt olvasom vala, Ahol Softenésre pa-
nabol vala, En magamban meg kefererttem vala, Mint ha
meg-is vennék ugy retzik vala.
Azt is leveléből hogy értem vala, Hogy meg hazafod-
tam róla fedd vala, Fellyessleggel el pirofodtam vala, Mint
egy vétekben eset, Telek vala.
Satyrushoz fordulék és

y felinnét, Mond meg nekem
vas lántzal így téged ki kötteter,
m erkölcsöd.

ólgádtól verettem, Hogy go-
gettem, Ennékem Lascæna az
k én nemzetem.

morult életemet, Menes meg
et, Tarts mig meg adhatom fi-
váltságú pénzemet.

Vdvar bírád, Ennyin vőt az
d, Néked azt meg adom bizon-
k örök rab leány bőlga.

áját-is le veté, Testemet mely
átam hogy begény ruháját le veté,
kéké.

látam vala, En magamban u-
a, Mert az haja nekem ugy tet-
béjéhez hasonló vala.

gen biztatá, Hogy jó reméns-
tet meg menti és haza bocsátty-
ár ne adgya.

rt küldé hivatá, Addig a leány
enes el jöven fél reket vala.

ólga azt mondá, A
Bárro és habontalan
meg vertek vóla.

n minden hazugsá-
nélkül, Kitéte így
enül és jámborság-nélkül.

Amaz

Amaz rettegve Mellitának monda, Hogy ő néki Cali-
stenes adta, ő az Tolvajoktól vőtte azt monda, Szabad
leány s- neve volna Lacæna.

Meg haraguvék Softenesre Mellita, Rólla titit-is min-
nyarást levonata, Az leányt az ő bőlgalóinak adá, Hogy
városban meg főrőbbe ruházza.

Hogy Majorban dólga el végezé, Majorságát bántá-
sát el nézélé, Szekerében fel üle s-én-is mellé, Vacsorához
vendégit bégyüteté.

Hogy ébünk Satyrus inteni kezde, Hogy fel kellyek
fiettet tekintelve, Tettetém mint ha mennék bükseg hely-
re, Egy levelet ada ott én kezemben.

Az levelet el vöm de nem olvasom, Felette meg ret-
tentem mert jól látom, Hogy Leucippéirása csak csudá-
lom, Az levélben ez ígéket találom:

Clitophonti Domino meo Salutem.

E ő SZ Ő N Ő K én Vramnak Clitophonnak, A-
értirlak penig téged Vramnak, Hogy vagy hi-
tes én Abonyomnak, Ki engem meg vál-
tett magának.

Teddod. Sok nyomoruságomat, Erted kit ben-
Keservesibonyu sok kinaimot, Meg-
köt.

amat el hadtam, Véled mert én bu-
geren az haboktól boritattam, Az
en is akadtam.

K 3

Azok-

Azoknak vétké-ért megáldoztattam, Kétzer holt ne-
vem költ el adattattam, Ertesd vas lánczokkal odáztattam,
tam, Meg verettem értesd fokát kapáltam.

Ezt vélem én azért cselekedtetted, Hogy magad más
Ábbonyhoz kötelezzed, Személyemet más embernek en-
gedged, Kitől Isten meg őrizet engemet.

Mind ennyi lok nyomorult kínaimban, Meg maradtam
az igaz jámborságban, Te meg sem verettél el sem a-
dattál, Meg is azért ugyan meg házafódtál.

De ha azért kit értesd benvedtem, Gondold hogy va-
lamit érdemlettem, Kérjed feleségedet én képemben, Az
mint ráfelelt, hogy végyen meg engem.

Küldgyön haza engemet én házamban, Válságomat
meg küldöm bizonyában, Kin Soltenes vőlt engem egy
fiumában, Veker nem tes k neki ez dologban.

Avagy adgyannyi pénzt költsön énnekem, Vagy légy
kezes Mellitának értem, Miglen neki azt az pénzt meg
küldhetem, Nem mebbe hazánk Bizantium értem.

Ha vélem ezt az jót meg cselekedended, Nyomorult
ságimot te megfizeted, Kin vallot fejemet meg el-
sanyaruságimot elfelejtetted.

Légyen azért az jó Isten te veled, Az ha
légyen te neked, Igésséges hobbu légye
Leucippe irate neked.

Hogy ezt az levelet én meg olvas-
gaimban meg változám, Szereler-
ladám, Ortzamban-is igen meg

Magamban csudálkozom nem
is de felette örvendek, Satyrusfal-
lám pokolból az levéllel jöttete.

Mit
Körmördököt stichos peccenyével erőfics,
Szancs ves, ha yetement vanna bőven akaró.

Meg esküszöm én néked az
cses evezésnkre, En is égék
had legyen az tenger törvényebe.

Hallottam én régi evezésektől,
bőnni az büntől, De meg házafó-
stennel felni jámbor bent életből.

Mert az tenger igen hamar v-
voztassék azért illik, Igy az ki az
gonokról nem fel Istenbe bizik.

Azért kerlek én berelmes Mel-
halgatásért reám, Nem panasz-
Szolgálók abban az mit fived kév.

Hogy ezt magam meg ölel-
ve nehezen felejttem, Az után
Eötöd napig Ephesusban elután.

Melhtának szép gazdag háza v-
phesusban fekvő vala, Fris öltözete
reg Vacsorát kebitetett.

Meddig az Vacsorát el kebitett
ely földön vala, Szekereben
larni hit vala.

Utben hogy Lugas al-
vára lakánk, Kötozót k-
vettem meg veset igen báná-

szót uha őrayta vala,
S a kerlek Ábbonyo-
sagok nyomorult.

Ért árvának nevez-
a vettem, Isten adgya-
logy igy boka halgata ségyenletébe.

Mit
Enoch mertek
Leopoldus
Othmar
Huge baylando